

Analiza filmów z Konkursu Filmów dla Dzieci i Młodzieży

dla uczniów 3+,

12. MFFA Animocje 2023

Opracowanie: Agnieszka Karnowska

1. **Zupa Franzy / Franzy's Soup – Kitchen,** Ana Chubinidze, Francja 2021, 8'30''

Podstawa programowa:

1. Wzmacnianie poczucia wartości, indywidualność, oryginalność dziecka oraz potrzeby tworzenia relacji osobowych i uczestnictwa w grupie.
2. Przygotowanie do rozumienia emocji, uczuć własnych i innych ludzi oraz dbanie o zdrowie psychiczne, realizowane m.in. z wykorzystaniem naturalnych sytuacji, pojawiających się w przedszkolu oraz sytuacji zadaniowych, uwzględniających treści adekwatne do intelektualnych możliwości i oczekiwań rozwojowych dzieci.
3. Kreowanie wspólne z wymienionymi podmiotami, sytuacji prowadzących do poznania przez dziecko wartości i norm społecznych, których źródłem jest rodzina, grupa w przedszkolu, inne dorosłe osoby, w tym osoby starsze oraz rozwijania zachowań wynikających z wartości możliwych do zrozumienia na tym etapie rozwoju.

Bohaterem Animacji jest Franzy – zielony stworek mieszkający samotnie na pewnej planecie. Przyrządza sobie zupę, której szczególnym składnikiem jest różowy owoc. Niestety zapasy się kończą i zrozpaczony bohaterka udaje się na inną planetę. Tam poznaje stworki (szare z długimi trąbami), które są głodne i walczą o jedzenie. Niczego nieświadoma Franzy zabiera do domu owoc i pasażera na gapę. Przybysz zjada zupę i zmienia kolor na różowy. Dodatkowo wyrastają mu skrzydła. Franzy wpada na pomysł, by wykarmić resztę towarzyszy. Jednak zupy nie starcza dla wszystkich, więc postanawia wziąć kilkoro do siebie.

Samotne mieszkanie na planecie przypomina życie Małego Księcia Antoine de Saint-Exuprery, a główne przesłanie filmu – sens powieści „Opium w rosole" Małgorzaty Musierowicz.

1. Pokonanie samotności

Prawdziwą radość, którą odkryła bohaterka była przyjaźń i możliwość pomagania innym w (dosłownie i w przenośni) rozwijaniu skrzydeł. Dzięki jego zaangażowaniu inni przybysze mogli się najeść, a Franzy nie była już samotna. Nie spędzała już czasu na przebieraniu się i samotnym jedzeniu. Czuła radość, gdy mogła dzielić się tym, co potrafiła najlepiej. I znalazła kogoś z kim się przyjaźniła a nawet zakochała?

2. Pomaganie potrzebującym

Na drugiej planecie przybysze byli szarzy i brakowało im pożywienia. Walczyli o każdą kroplę. Franzy podzieliła się, tym, co potrafiła i dzięki temu powstała społeczność różowych, latających stworzeń.

Zadania do wykonania:

1. Okaż swoją miłość tak jak potrafisz najlepiej. To może być najmocniejszy przytulas na świecie, laurka pokolorowana kredkami lub namalowana farbami, zrobienie kanapki, zbudowanie budowli.
2. Podziel się tym co masz z potrzebującymi – to może być kasza zostawiona w specjalnie oznaczonym punkcie, oddanie ubrań/zabawek do punktu. Możesz urządzić z nauczycielem zbiórkę w twojej placówce.

2. Spuffies, Jaka Ivanc, Słowenia 2021, 11'09''

Podstawa programowa:

1. Kreowanie wspólne z wymienionymi podmiotami, sytuacji prowadzących do poznania przez dziecko wartości i norm społecznych, których źródłem jest rodzina, grupa w przedszkolu, inne dorosłe osoby, w tym osoby starsze oraz rozwijania zachowań wynikających z wartości możliwych do zrozumienia na tym etapie rozwoju.
2. Przygotowanie do rozumienia emocji, uczuć własnych i innych ludzi oraz dbanie o zdrowie psychiczne, realizowane m.in. z wykorzystaniem naturalnych sytuacji,

pojawiających się przedszkolu oraz sytuacji zadaniowych, uwzględniających treści adekwatne do intelektualnych możliwości i oczekiwań rozwojowych dzieci.

Film opowiada o losach trzech stworków w kolorach: zielonym, żółtym i niebieskim. Zbierają różowe owoce z drzewa, które wprawiają ich w dobry nastrój. Jednak owoce się kończą, a oni nie mają co jeść. Postanawiają wyruszyć do drzew za cierniowym lasem. Mimo obaw jednego z nich, wyruszają w drogę. Las jest ciemny, nieprzyjazny, wzbudza lęk. Nasi bohaterowie nadeptują pająka, którego zielony stworek gryzie, myśląc, że to pożywienie. Są zmęczeni, głodni i się boją. Jednak pająk okazuje się nieszkodliwy. Stworki opatrują jego ranę, a on pomaga im dotrzeć do sadu pełnego owoców. Zaczynają jeść, ale nie wiedzą, że te owoce należą do innego – szarego stworka. Gdy się budzi, jest zły i na dodatek kieruje broń w stronę pająka. Jednak zielony stworek przekonuje go, że pająk może być przydatny. Pająk wykopuje dół potrzebny do zasadzenia nowej rośliny i wszyscy żyją zgodnie i szczęśliwie.

1. Strach ma duże oczy – o sile naszych myśli

„Strach ma duże oczy" – to powiedzenie, które mówi, że gdy się boimy, wówczas źrenice się rozszerzają, szybciej bije serce, możemy się pocić – a wszystko to, by nas przygotować na zagrożenie. Strach informuje nas „zaraz możesz potrzebować wsparcia, ucieczki" lub „przygotuj się do walki". Mimo strachu przed ciemnym lasem główni bohaterzy postanawiają się z nim zmierzyć. Stawiają czoła pająkowi, z którym się zaprzyjaźniają. Szary stworek pokonuje niechęć do pająka, który mu pomaga. Nie zawsze to, co jest inne, jest niebezpieczne. Boimy się przedmiotów, osób, które są nowe a niekoniecznie muszą być niebezpieczne. Często wyobrażamy sobie, że to co nowe, jest niebezpieczne, nie ufamy temu. A to wynika z braku wiedzy, z naszych przekonań, myśli. Nasze myśli nie zawsze się sprawdzają, tzn. jeśli uważam, że może coś być niebezpiecznego, boję się tego, to może się okazać jak w filmie animowanym, że „pająk jest przyjazny".

Wyjątek – jeśli obcy dorosły Ciebie zaczepia i zachęca do wzięcia cukierków, pójścia z nim, wówczas nie możemy mu ufać. Nie podajemy swojego imienia, ani wieku. Możemy powiedzieć, że nie rozmawiamy z nieznajomymi. Należy o tym wszystkim powiedzieć opiekunowi.

2. Pomagamy potrzebującym

Gdy stworek zielony ugryzł pająka, nie wiedział, że to żywa istota. Myślał, że to pożywienie. Po wyjaśnieniu sytuacji, stworki zaopiekowały się pająkiem. Tak samo w przypadku starszego stworka, w którego sadzie zwiędło drzewko. Stworki poprosiły o pomoc pająka, który wykopał dziurę i dzięki temu mogli zasadzić nowe drzewko. Dzięki pomaganiu czujemy się lepiej, poznajemy innych ludzi, zaprzyjaźniamy się. Dzięki takiej postawie być może w przyszłości ktoś się nami zaopiekuje, gdy będziemy tego potrzebować.

Zadania do wykonania:

1. Jak myślisz, co to znaczy, że strach ma duże oczy?
2. Czego Ty się boisz? Możesz narysować swoje strachy na kartce, a następnie ją złóż i schowaj w pudełku. Teraz twoje strachy są zamknięte i się nie wydostaną.

3. ODO – piosenka Dudzi, Mikołaj Pilchowski, Piotr Szczepanowicz, Polska, Irlandia Północna, 2021, 7’

Podstawa programowa:

1. Współdziałanie z rodzicami, różnymi środowiskami, organizacjami i instytucjami, uznanymi przez rodziców za źródło istotnych wartości, na rzecz tworzenia warunków umożliwiających rozwój tożsamości.
2. Wzmacnianie poczucia wartości, indywidualność, oryginalność dziecka oraz potrzeby tworzenia relacji osobowych i uczestnictwa w grupie.

Odo i Dudzia rozmawiają o ptasiej piosence, którą mają zaprezentować na ptasim obozie. Dudzia nie wie, jak śpiewać. Odo zachęca, by naśladowała inne ptaki z obozu. Poznajemy jak gdaczą kury, jak śpiewają łabędzie, sowy, lisy. Okazuje się, że by śpiewać jak konkretne zwierzę, potrzeba umiejętności charakterystycznych dla danego gatunku, a brak umiejętności powoduje nieporozumienie. Inne zwierzęta płoszą się i gubią, czują się wystraszone. Gdy w obliczu zagrożenia innych Dudzia postanawia zaśpiewać, zwabia inne ptaki, które odnajdują drogę do obozu.

1. Naśladowanie innych a bycie sobą

W tym filmie animowanym autor pokazał, że można próbować szukać swojej drogi (tutaj akurat w śpiewaniu). Jednak gdy zbytnio przywiązujemy się do kopiowania zamiast próbowania, możemy stracić szansę na znalezienie w sobie różnych umiejętności. Jeśli np. będziemy rysować jak Kuba, to nie będziemy wiedzieć jak my sami swobodnie rysujemy i co nas omija. Próbowanie pomaga odkryć nasze umiejętności i zdolności a także to, co lubimy a czego nie. Poza tym inni mają okazję poznać nas i zdecydować, czy nas lubią czy nie. Jeśli kogoś naśladujemy, to osoba naśladowania może być na nas zła, może myśleć, że się z niej wyśmiewamy w ten sposób.

Zadania do wykonania:

1. Zastanów się, co lubisz robić, w czym jesteś dobry/-a. Jeśli nie jesteś pewien/-na to zapytaj nauczyciela/rodzica.
2. Zabawa w lustro – stań naprzeciw drugiej osoby, ustalcie kto będzie lustrem. Jedna osoba wykonuje różne gesty/ruchy – druga próbuje naśladować ruchy. Zamieńcie się rolami. Jak się czuliście w roli lustra, a jak w roli osoby, która pokazywała gesty?

4. Małe deszczowe robaki / Little rain worms, Jaromír Gál, Czechy 2022, 8’

Podstawa programowa:

1. Kreowanie wspólne z wymienionymi podmiotami, sytuacji prowadzących do poznania przez dziecko wartości i norm społecznych, których źródłem jest rodzina, grupa w przedszkolu, inne dorosłe osoby, w tym osoby starsze oraz rozwijania zachowań wynikających z wartości możliwych do zrozumienia na tym etapie rozwoju.

Głowni bohaterowie to dwa robaki, które bawią się w lesie. Gdy podczas burzy dochodzi do zapalenia drzewa, robaki ratują wiewiórkę z pożaru i razem z krukiem gaszą pożar. W tej sytuacji wiewiórka nie ma domu, ale kruk znajduje nową dziuplę, buduje razem z robakami nowy dom dla poszkodowanej. Robaki opatrują rudowłosą mieszkankę lasu i odprowadzają do nowego miejsca.

1. Współpraca i pomaganie innym

Główni bohaterowie świetnie się uzupełniali w wykonywaniu zadań i czynności, które miały uchronić wiewiórkę przed pożarem. Słuchali siebie nawzajem, byli dla siebie mili, wspólnie dołączali do zadań zleconych przez kruka. Dzięki ich wysiłkom wiewiórka ocalała i znalazła nowy dom. Dzięki wiewiórce znaleźli się z powrotem na ziemi.

Zadania do wykonania:

1. Czy współpracujesz w domu/przedszkolu? Jak pomagasz rodzicom/opiekunom/ kolegom i koleżankom? Czy np. sprzątasz po zabawie? Rozdajesz przybory?
2. Zbudujcie z klocków wspólną budowlę tak, by się nie przewróciła. To może być wspólny dom dla aut i lalek. Każdy ma prawo wstępu do domku.

5. Luce i skała / Luce and the Rock, Britt Raes, Belgia 2022, 12’59’’

Podstawa programowa:

1. Współdziałanie z rodzicami, różnymi środowiskami, organizacjami i instytucjami, uznanymi przez rodziców za źródło istotnych wartości, na rzecz tworzenia warunków umożliwiających rozwój tożsamości.
2. Przygotowanie do rozumienia emocji, uczuć własnych i innych ludzi oraz dbanie o zdrowie psychiczne, realizowane m.in. z wykorzystaniem naturalnych sytuacji, pojawiających się przedszkolu oraz sytuacji zadaniowych, uwzględniających treści adekwatne do intelektualnych możliwości i oczekiwań rozwojowych dzieci.

W pewnej wiosce między górami, otoczonej wodą, mieszka mała społeczność, której przewodniczy kobieta z dzieckiem (Luce). Dni spędzają na rozmowach a gdy przychodzi wieczór, chowają się do swoich domów. Jednak pewnej nocy wiatr oderwał kawałek skały,

która znalazła się na wyspie i uniemożliwia wyjście mieszkańców. Zajęła również miejsce codziennych rozmów. Po próbach przeniesienia Skały okazało się, że ona żyje, a z jej ust wycieka żółty płyn. Pewnej nocy Luce postanawia wyprowadzić Skałę z wioski. Mierzy się ze swoimi lękami – przed ciemnością, przed nieznanym, przed wodą, przed oddaleniem się od domu. Gdy docierają do miejsca odłamania Skały, okazuje się, że jej pozostanie tam nie jest proste. Gdy Luce postanawia z pomocą Skały wrócić do domu, gubią źródło światła. Skała znajduje je i pokazuje Luce podwodny świat, który nie był taki straszny. Z pomocą nowego przyjaciela Luce odbudowuje dom. W końcu ślina skały to doskonały klej.

1. Lęk przed nieznanym

W filmie pokazano różne dziecięce lęki oraz sposoby radzenia sobie z nimi – lęk przed ciemnością można pokonać dzięki światłu; lęk przed nieznanym dzięki oswojeniu ze źródłem lęku; lęk przed wodą – poprzez poznanie, co woda kryje; lęk przed oddaleniem – poprzez poznanie co jest dalej. Dzięki nowej przyjaźni Luce pokonał/a swoje lęki. Ludzie, którzy nas wspierają, również mogą nam pomóc w próbowaniu nowych, nieznanych aktywności.

2. Lęk przed obcym i odrzuceniem a akceptacja

Na początku społeczność chciała pozbyć się Skały. Po powrocie Luce z nowym przyjacielem, mama Luce i inni zareagowali lękiem i obrzucali kamieniami Skałę. Jednak Luce pokazał/a, że Skała nie jest groźna i może pomóc. A społeczność ją zaakceptowała.

3. Samotność a wsparcie społeczne

Dzięki Luce Skała zyskała przyjaciela/przyjaciółkę i nie musiała błąkać się po górach. Została częścią społeczności a to ważna wartość dla każdego człowieka – być akceptowanym takim jakim się jest, mieć wsparcie w innych.

4. Płeć Luce nie jest znana – to może być chłopiec lub dziewczynka – każdy może znaleźć w sobie Luce.

Zadania do wykonania:

1. Bycie na uboczu, bycie niezrozumianym, nielubianym jest trudne. Powiedzcie coś miłego drugiej osobie. Zabawa może mieć postać kręgu, gdzie nauczyciel będzie moderował kto komu mówi komplement. Ważne by każdy się wypowiedział i każdy otrzymał komplement. Jeśli są w grupie konflikty i osoby mogłyby powiedzieć coś nieprzyjemnego to nie wybierajmy osób skonfliktowanych do wypowiedzenia i usłyszenia – dobierzmy inne duety. W gronie rodzinnym również można stworzyć krąg i posłuchać co inni w nas lubią.
2. Oswajanie z ciemnością – przyklej w swoim pokoju gwiazdki fluorescencyjne, które świecą w ciemności.

3. Zabawa w cienie – zgaście światło w pomieszczeniu i użyjcie latarki. Możecie dzięki dłoniom pokazać psa, królika a może wymyślicie coś innego.